

СВЪТУЛКА

— Е, бабо Загорке, кажи да чуемъ! — започна чорбаджи Лалю. — Кажи да видимъ коя отъ щеркитѣ ми си наумила да женишъ?

— То се знае, Милка. Тя е най-голѣмата, нея първо ще задомимъ, а за другитѣ има време.

— Добре де, но да си знаешъ още отъ сега — азъ моята Милка за сиромашко чедо не я давамъ.

— Кой ти приказва за сиромашко чедо! Ти мене толкова ли глупава ме мислишъ? Ще седна ли азъ да сватувамъ за сиромашко чедо? Наистина, тоя момъкъ пари нѣма, но има едно нѣщо, което и хиляда жълтици да му наброишъ, пакъ нѣма да ти го даде.

Пламна му главата на чорбаджи Лалю. Хиляда жълтици! Не сж малко пари!

Даде дума чорбаджи Лалю, дигна се сватба за чудо и поменъ. Отъ деветъ села надойдоха сватбари — чорбаджи Лалю щерка жени. А

хемъ ядатъ и пиятъ, хемъ всички чакагъ да видятъ какво е това, дето Маринчо и за хиляда жълтици не го дава.

— Е, Маринчо, кажи сега какво е това, дето и за хиляда жълтици не го давашъ.

Стана Маринчо, дигна дветѣ си ржце нагоре и рече:

— Не хиляда, не хиляда хиляди, а на хиляда мѣста по хиляда хиляди да ми дадете, пакъ нѣма да ви ги дамъ. Хей, хора, ржце сж то-

ва! Какъ мислите вие? Паритѣ се свършватъ, паритѣ сж до време. А ржцетѣ? Ржцетѣ сж до животъ. Имашъ ли ги такива здрави и силни, гладенъ нѣма да умрешъ.

— Право е!

— Така!

Браво, бе Маринчо!

И зашумѣха сватбаритѣ още по-весели и по-щастливи. А чорбаджи Лалю току повтаряше:

— Уменъ зетъ, златенъ зетъ! За цѣлъ животъ урокъ ми даде, за цѣлъ животъ очитѣ ми отвори.

Николай Фолъ

